

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9Co/341/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7217220057
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Popovičová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7217220057.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Popovičovej a členiek senátu JUDr. Viery Bodnárovej a JUDr. Táne Veščičikovej v spore žalobcu: W. E. E., L. XX.XX.XXXX, J. E. T. - C., C. XX proti žalovanému: Mesto Košice, so sídlom v Košiciach, Tr. SNP 48/A, o zaplatenie finančnej náhrady za držbu a užívanie pozemkov, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Košice II zo dňa 06.06.2018 č.k. 29C/37/2017 -99 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok vo vyhovujúcom výroku a vo výroku o trovách konania.

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Košice II (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.890,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.07.2017 do zaplatenia a sumu vo výške 1.575,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 23.05.2018 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Rozhodol, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške, o ktorej výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca po pripustení zmeny žaloby domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 1.890,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.07.2017 do zaplatenia a sumy 1.575,- eur s 5 % ročným úrokom z omeškania od 01.05.2018 do zaplatenia, titulom zaplatenia finančnej náhrady za držbu a užívanie pozemkov žalovaným, ktoré sú vo vlastníctve žalobcu.

3. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a po právnom posúdení veci v zmysle § 1, § 2 ods. 1 až 3, § 4 ods. 1, 2 zákona č. 66/2009 Z.z. o niektorých opatreniach pri majetkovo právnom usporiadaní pozemkov pod stavbami, ktoré prešli z vlastníctva štátu na obce a vyššie územné celky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zák. č. 66/2009 Z.z.“), § 151n ods. 1 Občianskeho zákonníka vzal za preukázané, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX, M. T.Š. W. M. T. - B. W., T. Ú. B., G. Č. XXXX/XX o výmere 274 m2 zastavaných plôch a nádvorí, pričom na tomto pozemku je postavená ostatná inžinierska stavba a jej súčasťou, ako vyplýva zo spôsobu využitia pozemku zapísaného na tomto LV a tiež vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXXX M. T. W., M. T. W., M. T. - B. W., T. Ú. B., G. Č. XXXX/XX o výmere 152m2 zastavaných plôch a nádvorí so spôsobom využitia pozemku ako pozemku, na ktorom je postavená inžinierska stavba - cestná, miestna a účelová komunikácia, lesná cesta, poľná cesta, chodník, nekryté parkovisko a ich súčasťou. Medzi stranami sporu nebolo sporným, že na predmetných pozemkoch žalobcu je postavená pozemná komunikácia.

4. Žalobca oprel svoj nárok o zaplatenie finančnej náhrady za držbu a užívanie pozemkov žalovaným o ust. § 4 ods. 1 zákona č. 66/2009 Z.z. tvrdiac, že za užívanie týchto pozemkov žalovaným mu patrí náhrada, nakoľko v prospech žalovaného vzniklo vecné bremeno účinnosťou zákona č. 66/2009 Z.z. od 01.07.2009.

5. Súd prvej inštancie nemal za spornú skutočnosť, že na základe zákona č. 66/2009 Z.z. počnúc jeho účinnosťou od 01.07.2009 došlo na pozemkoch vo vlastníctve žalobcu k zriadeniu vecného bremena, ktorému zodpovedá právo žalovaného držať a užívať pozemky vo vlastníctve žalobcu pod stavbami, vrátane práva uskutočniť stavbu alebo zmenu stavby, ak ide o stavbu povolenú podľa platných právnych predpisov. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že medzi stranami sporu nedošlo k majetkovo - právnomu vysporiadaniu. Žalobca náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva vecným bremenom uplatňoval ako náhradu opakovanú.

6. Súd prvej inštancie v tej súvislosti konštatoval, že zákon č. 66/2009 Z.z. poskytnutie náhrady vlastníkovi pozemku pod stavbou v podobe náhradného pozemku podmienil ochotou vlastníka stavby na uzavretí zámennej zmluvy a tiež ďalšou podmienkou, ktorou je existencia pozemku vo vlastníctve vlastníka stavby vhodného na zámenu. Až neuplatnenie uvedeného postupu je dôvodom usporiadania pomerov k pozemku pod stavbou v rámci konania o nariadení pozemkových úprav, pričom osobou oprávnenou požiadať o nariadenie pozemkových úprav je len vlastník stavby, kedy sa má prihladiť na jeho potreby, pričom usporiadanie vlastníckych vzťahov sa vykoná formou poskytnutia náhradného pozemku v obvode úprav, alebo formou finančnej náhrady, avšak len za kumulatívneho splnenia troch podmienok vyplývajúcich z tohto zákona. Ak teda spomínaný zákon nedáva vlastníkovi pozemku žiadnu možnosť domáhať sa usporiadania vlastníckych vzťahov k pozemkom zaťaženým zákonným vecným bremenom a ponecháva ich usporiadanie výlučne na dobrej vôli užívateľov pozemku, záver o neexistencii práva vlastníka pozemku na náhradu za nútené obmedzenie vlastníckeho práva po dobu vopred neurčiteľnú, nie je podľa názoru súdu prvej inštancie v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 123, § 124 a § 128 ods. 1), listinou základných práv a slobôd (čl. 11 ods. 1), ale ani s Ústavou Slovenskej republiky (čl. 20 ods. 1).

7. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcovi nebol poskytnutý žiaden náhradný pozemok formou zámennej zmluvy a zároveň nedošlo ani k právoplatnému ukončeniu konania o nariadení pozemkových úprav podľa osobitného zákona, pričom niet pochyb o tom, že žalovaný náhradu žalobcovi za sporné obdobie nevyplatil.

8. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobcovi patrí náhrada za užívanie jeho pozemkov žalovaným, a to vo výške („nájomného“) v mieste a čase obvyklom za kalendárny rok, ako primeranej náhrady za nútené obmedzenie vlastníckeho práva.

9. Zo znaleckého posudku č. 95/2017 znalca Ing. arch. Alexandra Luttera vyplynulo, že všeobecná hodnota nájmu za pozemky registra C parcely č. XXXX/XX je 4,719 eur za m² za rok a u parcely č. XXXX/XX vo výške 4,290 eur na rok. Pri určení výšky náhrady tak súd prvej inštancie za obdobie od 01.07.2016 do 30.06.2017 stanovil sumu vo výške 1.890,- eur a za obdobie od 01.07.2017 do 30.04.2018 sumu vo výške 1.575,- eur. Takto určená výška náhrady nie je v rozpore ani s vývojom cien nehnuteľností na trhu za obdobie posledných 53 týždňov, t.j. od 22. týždňa roku 2017 do 22. týždňa roku 2018 a ani so zámerom prenájmu majetku mesta Košice zo dňa 22.06.2017 a zo dňa 28.07.2017, ktoré dôkazy predložil žalobca a z ktorých vyplynulo, že mesto Košice ako vlastník pozemkov prenajíma pozemky tretím osobám vo vyšších sumách ako žalobcom požadovaných 4,719 resp. 4,290 eur za 1m² na rok. Takto stanovená výška je aj v súlade s aktuálnou judikatúrou súdov Slovenskej republiky a v súlade s rozhodnutiami Krajského súdu v Košiciach, týkajúcimi sa rovnakých pozemkov medzi sporovými stranami a o ktorých bolo rozhodnuté v konaniach vedených pod sp.zn. 2Co/176/2013, 2Co/253/2015, 11Co/204/2016, 9Co/56/2017, 6Co/107/2017, 6Co/261/2016.

10. Súd prvej inštancie tak priznal žalobcovi nárok na zaplatenie 1.890,- eur a 1.575,- eur, ktoré sumy priznal so zákonnými úrokmi z omeškania, vychádzajúc z nar. vlády č. 87/1995 Z.z., pričom začiatok omeškania stanovil od doručenia návrhu na zmenu petitu žaloby žalovanému.

11. Súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti úroku z omeškania zo sumy 1.575,- eur od 01.05.2018 do 22.05.2017 (správne má byť 22.05.2018 - poznámka odvolacieho súdu), kedy sa žalovaný nedostal do omeškania s plnením žalobcovi.

12. O trovách konania rozhodol v súlade s § 255 C.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov konania, keďže mal neúspech len minimálny ohľadom časti úrokov z omeškania.

13. Proti tomuto rozsudku, a to voči jeho vyhovujúcemu výroku a výroku o trovách konania v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p. a odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne. V dôvodoch odvolania sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie ohľadom druhu priznanej náhrady. Žalovaný zastáva názor, že pri určení výšky náhrady bolo nevyhnutné vychádzať z výšky náhrady za zriadenie vecného bremena a nie z výšky bežného nájomného. Je nemyšliteľné a neobhájiteľné priznávať pri inštitúte, pre ktorého ohodnocovanie sú právnymi predpismi riadne stanovené postupy, uplatňovať výpočet hodnoty pre iný inštitút. Nesprávny je postup súdu prvej inštancie, ktorý pri rozhodovaní o žalobe v zmysle § 135c Občianskeho zákonníka vychádzal pri určení náhrady za zriadenie vecného bremena zo znaleckého posudku na určenie všeobecnej hodnoty nájomného, nie vecného bremena. Pokiaľ existuje inštitút vecných bremien a právne predpisy stanovujú postup a metódu pre ich ohodnocovanie znalcom, niet dôvodu na poskytovanie náhrad vo výške stanovenej pri ohodnocovaní iných inštitútov. Súd mal teda vychádzať zo všeobecnej hodnoty vecného bremena. Podľa názoru žalovaného v otázke určenia toho, či žalobcovi patrí náhrada vo výške nájmu alebo náhrada za vecné bremeno, došlo k pochybeniu súdu.

14. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol potvrdiť rozsudok v napadnutých výrokových ako vecne správny. Poukázal pritom na iných 17 rozhodnutí košických súdov, týkajúcich sa predmetných pozemkov medzi stranami sporu, kde bolo súdmi uzavreté, že mu patrí finančná náhrada vo výške nájomného, vychádzajúc z ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. Tiež poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky PL.ÚS 42/2015 zo dňa 12.10.2016, z ktorého vyplýva, že pri určení výšky náhrady, ktorá je primeraná, je rozhodujúce zistenie ročného úžitku, ktorý sa viaže k tej časti nehnuteľnosti, v ktorej sa vlastníctvo obmedzuje. Správne preto súd stanovil výšku náhrady podľa znaleckého posudku.

15. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) v rozsahu danom ust. § 379 a § 380 C.s.p., z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené.

16. Rozsudok je vo vyhovujúcom výroku vecne správny, preto ho odvolací súd v zmysle ust. § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

17. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 5.06.2019 o 10.10 hodine v pojednávacej miestnosti č.dv. 202/II. poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia boli zverejnené dňa 30.05.2019 na úradnej tabuli Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 3 C.s.p.

18. Žalovaný namieta odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) C.s.p., teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

19. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené.

20. Súd prvej inštancie zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, preto odvolací súd rozsudok vo vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

21. Správne, podrobné a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

22. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpoveď na všetky argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Žalovaný pritom uvádza skutočnosti, ktoré už boli uvedené pred súdom prvej

inštancie a s ktorými sa súd náležite a správne vypořiadal pri rozhodovaní vo veci, preto odvolacie námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

23. Podstatou odvolacej argumentácie žalovaného bolo spochybnenie záveru súdu prvej inštancie, že žalobcovi vznikol nárok na náhradu za obmedzenie vlastníckeho práva v podobe opakovaných platieb „primeranej náhrady“ vo výške nájomného v mieste a čase obvyklom za požadované obdobie tvrdiac, že žalobcovi vznikol nárok na jednorazovú náhradu, ktorú však neuplatnil.

24. Otázkou náhrady za vecné bremená sa súdna prax zaoberala vo viacerých prípadoch a zaujala v tomto smere záver, že vecné bremená zriadené na základe zákona majú špecifický režim upravený verejnoprávnymi predpismi, na ktorých základe boli zriadené. Aj keď majú nesporný verejnoprávny prvok daný spôsobom ich vzniku a účelom, ktorému slúžia, nemožno prehliadnuť, že majú aj významný prvok súkromnoprávny. Občianske právo definuje vecné bremeno ako právo niekoho iného než vlastníka veci, ktoré ho obmedzuje tak, že je povinný niečo trpieť, niečoho sa zdržať alebo niečo konať. Takzvané zákonné vecné bremená majú tento charakter tiež. Ich režim však nie je úplne totožný s režimom zmluvných vecných bremien, pretože sa riadia špeciálnou úpravou právnych predpisov, ktoré upravujú činnosť k prevádzkovaniu ktorých vznikli. Nejde však o úpravu komplexnú, ktorá by vylučovala použitie všeobecnej úpravy občianskeho práva o vecných bremenách. Preto pokiaľ tieto špeciálne predpisy nemajú zvláštnu úpravu, riadi sa ich režim všeobecnou úpravou občianskoprávnou (viď Nález Ústavného súdu Českej republiky PL.ÚS 25/2004 zo dňa 25.01.2005).

25. V danom prípade otázku zriadenia zákonného vecného bremena upravuje zákon č. 66/2009 Z.z., ktorý sa však nezoberá otázkou náhrady za zriadenie vecného bremena, z čoho nemožno vyvodiť, žeby takýto nárok vlastníkovi nepatriel. V prípade neúplnej úpravy otázky náhrady za zriadenie vecného bremena je preto potrebné na tento hmotnoprávny inštitút aplikovať všeobecnú občianskoprávnú úpravu. Táto je obsiahnutá v ust. § 151n ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vecné bremená obmedzujú vlastníka nehnuteľností veci v prospech niekoho iného tak, že je povinný niečo strpieť, niečoho sa zdržať, alebo niečo konať. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že vecné bremeno predstavuje obmedzenie vlastníka nehnuteľnej veci a takéto obmedzenie sa riadi všeobecnou úpravou uvedenou v § 128 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Podľa neho vo verejnom záujme možno vec vyvlastniť, alebo vlastnícke právo obmedziť, ak účel nemožno dosiahnuť inak, a to len na základe zákona, len na tento účel a za náhradu. V tomto ustanovení je premietnutý aj čl. 24 ods. 4 Ústavy SR, podľa ktorého vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona za primeranú náhradu.

26. Pokiaľ teda zo strany žalovaného dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcu formou realizácie vecného bremena, zakladá to zásadnú povinnosť poskytnúť náhradu za takéto obmedzenie. Na tomto právnom závere nemení nič ani skutočnosť, že z ust. § 4 zákona č. 66/2009 Z.z. vyplýva dočasný charakter zákonom zriadeného vecného bremena, ktoré je povinný vlastník pozemku strpieť do vykonania pozemkových úprav v príslušnom katastrálnom území. Nejde totiž o definitívne usporiadanie vlastníctva k pozemku, na ktorom je zriadená stavba vo vlastníctve inej osoby a preto ani náhrada za dočasné obmedzenie vlastníckeho práva formou vecného bremena nie je v kolízii s prípadným nárokom, ktorý vlastníkovi pozemku vznikne v konečnej úprave. Náhrada za vecné bremeno je náhradou za obmedzenie vlastníckeho práva za obdobie do vykonania konečnej úpravy.

27. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že nárok žalobcu na priznanie opakovanej náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva za požadované obdobie je v záujme konečného doriešenia majetkovo právneho usporiadania práv k predmetnému pozemku, ktoré predpokladá zákon č. 66/2009 Z.z. Je totiž nesporné, že zo strany žalovaného dochádza k obmedzeniu vlastníckeho práva žalobcu formou realizácie vecného bremena zriadeného osobitným zákonom, a táto skutočnosť zakladá zásadnú povinnosť žalovaného poskytnúť vlastníkovi pozemku primeranú finančnú náhradu za takéto obmedzenie do času, kým nedôjde k usporiadaniu vlastníckych vzťahov k pozemku v súlade so zákonom č. 66/2009 Z.z.

28. K danej problematike Ústavný súd SR už vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že rovnováha verejného a súkromného záujmu je dôležitým kritériom na určenie primeranosti obmedzenia každého základného práva alebo slobody (PL.ÚS 7/1996). S proporcionalitou verejného a súkromného záujmu nepriamo súvisí aj povinnosť náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva. Zákon č. 66/2009 Z.z. priamo

nerieši otázku náhrady za obmedzenie vlastníckeho práva vlastníkov pozemkov zaťažených vecným bremenom zriadeným týmto zákonom, neustanovuje ani spôsob jeho určenia, len § 4 odkazuje na všeobecnú úpravu v ustanoveniach § 151n až z, § 151p Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu odvolacie námietky žalovaného, že v danom prípade žalobca mohol uplatňovať len jednorazovú náhradu o zriadení vecného bremena, nemožno považovať za opodstatnenú, keďže nemá právny základ.

29. Odvolací súd sa stotožňuje aj s výškou priznanej náhrady rovnajúcou sa obvyklému nájomnému, ktoré bolo vyčíslené znaleckým posudkom znalcom z príslušného odboru. Takáto náhrada je spravodlivým riešením a práve opakované plnenie slúži ako určitý donucovací prostriedok pre žalovaného, aby čím skôr vyvíjal aktivitu na konečné majetkovoprávne vyporiadanie v zmysle zákona č. 66/2009 Z.z.

30. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd v súlade s § 387 ods. 1 C.s.p. napadnutý rozsudok vo vyhovujúcom výroku vrátane výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

31. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal plnú náhradu trov odvolacieho konania voči neúspešnému žalovanému.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).